

den højtærede Minister gjorde det og i den Anledning henvendte nogle mere eller mindre elskværdige Ord til mig, navnlig om de Evner, han antog, jeg havde til at vinde Stemmer, vil jeg dog sige, at hvis jeg baserede min Politik paa det samme som den højtærede Finansminister, nemlig paa stedse, naar det gælder Landet, at drive Husmandspolitik og, naar det gælder Byerne, at drive Arbejderpolitik, altsaa stadig at henvende sig der, hvor de fleste er, og hvor man lettest fisker Stemmer, tror jeg sandelig, at jeg vilde have lige saa gode Betingelser for at opnaa at blive fulgt af mange som den højtærede Finansminister. Jeg har nu imidlertid ikke anset det for at være min Opgave, ligesom jeg for øvrigt heller ikke kan anse det for at være nogen Ministers Opgave, og jeg beklager for saa vidt, at den højtærede Minister har opfattet sin Stilling saadan. Min Opfattelse er, at naar man er Medlem af Rigsdagen, har man større Forpligtelse overfor Samfundet end overfor enkelte Dele af Samfundet. Jeg mener, at det er Rigsdagsmændenes saavel som Regeringens Pligt at tage Hensyn til alle Samfundsklasser. Den ene Samfundsklasse har jo lige saa stor Berettigelse som den anden, og for saa vidt kan man forlange, at der skal tages et vist Hensyn til alle Sider. Jeg maa beklage, at den højtærede Minister har den Opfattelse, som kom til Orde i en Vending, han brugte overfor mig, og som gik ud paa noget lignende, som at „naar man drev Politik, kunde man ikke gøre andet“.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Efter at min Kollega Finansministeren havde fundet Anledning til at oplyse, at jeg ved Behandlingen af Tillægsbevillingslovforslaget i Fjor havde henpeget paa, hvorledes Situationen for Statsbanernes Vedkommende utvivlsomt vilde udvikle sig i det kommende Regnskabsaar, fandt det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) deri en Begrundelse for det Standpunkt, at naar Ministeriet allerede for et Aar siden forudsaa, hvorledes Situationen vilde udvikle sig, var det saa meget mere paakrævet, at det i Tide havde stillet Forslag om en Forhøjelse af Jernbanetaksterne for at afbøde denne Situations Udvikling. Det kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i, eftersom jeg samtidig med, at jeg redegjorde for, hvorledes Situationen efter min Opfattelse vilde udvikle sig, oplyste, at det var Ministeriets Opfattelse, at denne Situation ikke burde inødegaaes ved en Forhøjelse af Jernbane-

taksterne, fordi man derved vilde krydse hele den Prisreguleringspolitik, som Ministeriet med Rigsdagens Tilslutning har ført i de forløbne Krigsaar. Hvis man fra anden Side ikke var tilfreds med den Stilling, som Ministeriet havde taget, forekommer det mig, at man burde have tilkendegivet det. Naar det ærede Medlem oplyser, at der, endda nogen Tid forud for den Redegørelse, jeg fremsatte for Rigsdagen, havde fundet en Forhandling Sted med Landstingets Finansudvalg, i hvilken man ønskede min Stilling til dette Spørgsmaal klarlagt, ja saa forholder det sig rigtigt, men ogsaa ved den Lejlighed gjorde jeg det ærede Finansudvalg bekendt med min og Ministeriets Stilling til Spørgsmaalet, og, hvad jeg maa lægge Vægt paa, der fremkom derefter ikke nogen Udtalelse fra Landstingets Finansudvalg om, at man var utilfreds med det Standpunkt, jeg paa Ministeriets Vegne havde indtaget. I Særdeleshed forekommer det mig at være af Vægt, at Ordføreren for Partiet Venstre, uagtet han var inde paa en Omtale af Statsbanernes Situation, og uagtet han ligesom jeg forudsaa, at den ikke vilde udvikle sig meget gunstigt, aldeles ikke vendte tilbage til Synspunktet: Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Jeg mener altsaa, det maa være konstateret, at paa dette Tidspunkt var der ikke fra noget af de politiske Partiers Side noget Ønske om yderligere Drøftelse af denne Sag.

I øvrigt falder det mig besynderligt, at man fra nogle af Rigsdagspartiernes Side ikke synes at være i Stand til at bedømme denne Sag ud fra andre end de rent forretningsmæssige Synspunkter eller til at anlægge det samme Synspunkt for denne Statsvirksomhed som det, der i øvrigt har raadet i den økonomiske Politik, der er ført. Jeg skal i saa Henseende minde om, at der fra de samme Sider, hvorfra man nu forlanger Jernbanetaksternes Forhøjelse, i sin Tid var meget stor Misfornøjelse med, at der fandt en Regulering Sted af Priserne paa Brødkorn og Brød, uden at man betalte Indehaverne af Kornet og Brødet Krigspris og ved Hjælp af Statskassen udlignede Forskellen mellem Krigsprisen og det, som man mente, Befolkningen burde betale, saaledes at Byrden blev baaret af Skatteyderne. Det er jo i Virkeligheden det, der til en vis Grad finder Sted her, idet man betragter Transporten paa Jernbanerne for Godsets Vedkommende og til Dels ogsaa for Persontrafikkens Vedkommende som en almen Fornødenhed, der ikke bør fordyres, saaledes at man, hvis den koster ud over det sædvanlige, lader Statskassen bære